

Vlad MUGUR

Premiatul meu

Gala UNITER – cu premiații și nepremiații ei, cu invitații și inițiații ei, cu succesele, greșelile și scheciurile ei, cu muzica, cu Caramitru-ul ei, cu televiziunea, presa și comisiile ei, cu viii și cu morții ei, cu protejații și persecutații ei, cu orgoliile și aroganții ei, cu lacrimile și cu râsul ei – este o sărbătoare a Teatrului ce nu se prea întâlnește pe alte meleaguri. Bravo ei!

De data aceasta, fără drepturi, vreau să mă constituie în comisie și să dau și eu un premiu. Același Premiu pentru Actorie și Regie, unul de „Excelență“!

Premiatul meu e un personaj aparte. Când am rostit cele câteva cuvinte în cadrul Galei UNITER, citând în mod incomplet câteva nume din lista de regizori ai generațiilor mai „tinere“, nici nu mi-a trecut prin cap să citez acest personaj. Mi-am dat seama de această omisiune în noaptea în care am părăsit Gala. Mai întâi, mi-am făcut reproșuri, apoi mi-am dat dreptate, fiindcă personajul nu se încadra în sistemul nostru de creație, el nu seamănă cu nimeni. E un personaj aparte în peisajul teatrului. Actor inspirat, cercetător, s-a înălțat la primul rang al ierarhiei actricești fără ajutoare și de multe ori neglijat. S-a impus doar cu forța, abnegația, talentul, încăpățânarea lui.

Dan Puric e fermecător, e dur, vesel, vibrant, nevropat, e pasionat și liric. E un actor-artist fără punct, virgulă și cenzură. E un inventator al jocului și al situației.

Din cauza patimii și a indiferenței celorlalți față de arta lui, Dan și-a mai croit un drum în teatru, acela de regizor, de îndrumător, de vrăjitor al sunetului și mișcării. A propus o nouă lume a spectacolului. S-a aruncat într-o aiureală elaborată, într-o banalitate vrăjită, cu un curaj și o impetuoșitate inconștientă, care zguduie principii și scutură scena de rutină. Nu e nici dans, nici teatru, nici „teatru-dans“, acel *tanztheater* cu straniul lui existențial, cu violența și cimitirul lui de zâmbete, cu imperfecțiunea lui voită. Dan se răsuțește și el într-un anume straniu existențial, dar tonic, nu se-mbrățișează numai cu elita sau cu festivalurile, ci umple sălile. A creat un cabaret nostalgic, *Toujours l'amour*, cu doi virtuozii candizi: el și soția sa.

Apoi, Dan descoperă, creează o trupă neinițiată, începătoare, pe care o formează, o pasionează și deslușește împreună cu ea efectul teatral insolit în dans, step, sunet și trei vorbe. Se împlinește în această atmosferă, se lasă îmbrăcat de talentații și deosebiții soți Buhagiar și se înfășoară în istoria fără vorbe a *Costumelor*. Captivează fără povestea textului, e grațios, exploziv, tandru, riguros, straniu. Pe scena goală, Dan știe să îmbrace masca teatrului cu care mușcă din efectul imaginii netematizate, lovește din aiureala lui vrăjită și plesnește în aplauze.